

[Christmas Møller.]

Da vi nu ikke skal have noget som helst i Retning af, at man taler med een Tunge det ene Sted og med en anden Tunge det andet Sted — vi ved jo, at det vil det ærede Medlem Hr. Pinstrup ikke —, er der virkelig god Grund for mig til at spørge det ærede Medlem: Naar han nu med saa voldsom Styrke erklærer Fæstevæsenet for Landbrugets Ulykke, vil han da være med til — ikke at gøre de to Former ligestillede, saaledes at man har frit Valg imellem dem —, men vil det ærede Medlem med den særegne Indflydelse, han har, støtte os i den rene Kamp imod Fæstevæsenet, saaledes som han selv som Mødets Leder i de samvirkende Landboforeninger har raadet hvert enkelt Medlem i det høje Ting til?

Yderligere vil jeg gerne om Jordspørgsmaalet sige, at Forholdet dér efter vor Opfattelse former sig paa den Maade, at naar man skal anføre, hvilken Jordpolitik man vil føre, om man skal stille sig mere eller mindre velvilligt til Udstykning, vil det være naturligt, at man først og fremmest anstiller en grundlæggende økonomisk Betragtning, gør sig klart, hvorledes den økonomiske Udvikling vil være, og derefter spørger, om man kan gaa til en stærkere eller mindre stærk Udstykning; og i Overensstemmelse med de Betragtninger, som det ærede Medlem Hr. Ulrich og det ærede Medlem Hr. A. C. D. Petersen har fremsat denne Sag vedrørende, ved man, at vor Betragtning vil være, at Tiden ikke er inde til en voldsom Udstykning, saaledes som der fra anden Side er stillet Forslag om.

Jeg hørte med overordentlig Glæde de klare og tydelige Ord, som i Dag faldt her om Trustloven — og jeg har vel Lov til uden at være ubeskedent at fremhæve, at da denne Sag var til første Behandling i dette høje Ting, var det konservative Folkeparti det Parti, som ydede den stærkeste Protest mod denne Lov —, jeg hørte med overordentlig Glæde, at de forstandige og rigtige Betragtninger, som Konservatismen selvfølgelig ogsaa ved den Lejlighed gjorde sig til Talsmand for, var marcheret videre. Jeg tror ogsaa, man kan sige, at aldrig har et Lovforslag mødt en saa enstemmig Protest, som Trustloven har gjort, og det allerbedste for alle i denne Sag — i hvert Tilfælde for mange, lad mig sige det paa den Maade — vilde være, at dette Lovforslag ikke mere blev lagt paa det høje Tings Bord.

Jeg tør ikke sige, at Tonen har været helt den samme i Udvalget, men alt dette

skal jeg ikke opholde mig ved, kun sige, at vi fra vor Side vil, saaledes som vi sagde det ved første Behandling af Forslaget, yde den mest ubetingede Protest og Modstand mod denne Lov, som ikke omfatter Truster og Monopoler, for dem har vi ikke, men som er Udtryk for noget ganske andet: Regeringens og Socialdemokratiets Lyst til at blande sig i Erhvervslivets Forhold.

Og nu, da Regeringen gaar ind til en lang og en god Ferie, og adskillige af Ministrene oven i Købet begiver sig til andre Verdensdele, kunde det maaske være rimeligt at sige til den højtærede Statsminister, at hvis han tager den højtærede Handelsminister med, skulde de fra Grønland tage ned til de Forenede Stater, saa vilde de jo nok kunne ordne Rockefeller sen.; i hvert Fald tror jeg, de vilde faa omtrent lige saa meget Held dermed som med den meget naturligere Opgave, der er for Statsministeren og for Handelsministeren, inden de tager fat paa at ordne Truster og Monopoler og fremmede, mægtige Kapitalsammenslutninger, nemlig at faa Arbejdet ved Lille Bælts Broen, som nu har ligget stille Maaned efter Maaned, i Gang.

Naar den højtærede Statsminister og den højtærede Handelsminister og hele Ministeriet har vist, hvad de duer til paa dette Omraade, kan vi jo tales ved om Resten; foreløbig har de jo vist, at de overhovedet ikke evner noget i Retning af Arbejdets Igangsættelse her.

Med Hensyn til den sociale Lovgivning, altsaa det Hovedspørgsmaal, der har været fremført, har det formet sig paa den Maade, at det fra alle Sider er erkendt, at vi ikke kunde komme til en Ændring af den sociale Lovgivning i Aar. Jeg vil ikke dermed sige, at Flertalspartierne ikke har forsøgt at gennemføre Ændringer; som er blevet standset af Landstingets Modstand, for vi ved jo, at det store midlertidige Lovforslag om sociale Foranstaltninger blev gjort betydeligt mindre i Landstinget; men med Hensyn til det, der har den store politiske Interesse, den store Socialreform, er Forholdet det, at der fra alle Sider har været Enighed om, at den ikke kunde gennemføres i Aar.

Jeg vil da gerne have Lov til at fremhæve, at vi for vort Vedkommende haaber, at den højtærede Socialminister ved Begyndelsen af Rigsdagssamlingen 1930—31 kan komme med hele Komplekset, altsaa ikke blot de Forslag, der har været forelagt i Aar, men ogsaa Forsørgelsesforslaget og Forslaget om Ulykkesforsikring, saa at man kan optage den samlede Drøftelse af